

Scénář Příběhy našich sousedů: ZŠ Řevnice;

Vedoucí týmu: Veronika Linhartová

Žákovský tým: Tereza Svobodová, Samuel Hanzelín, Štěpán Molhanec

Terezka: Milada Horká se narodila v roce 1943 v Radošicích. Po druhé světové válce se v Československu změnil režim a v 50. letech zemi zasáhla kolektivizace. Ta poznamenala mnoho obcí a především lidí. Bohužel se jí nevyhnula ani vesnice, kde žila Milada Horká. **20s**

(8.08 - 8.18) - Tatínek byl silnej reakcionář, ten jako jeden z mála ze vsi měl rádio a poslouchal zprávy, tvrdil že Gottwald

(8.21 - 8.22) - řekl že se kolchozy

(8.28 - 8. 36) – u nás zakládat nebudou, ale už v těch 50. letech v okolních vesnicích ta jednotná zemědělská družstva.....

*(8.40 - 8.41) - se začala zakládat. **21s***

Terezka: Dnes se snažíme porozumět událostem 20. století, které jsme nezažili. Ale rozuměly tehdejší děti době, ve které vyrůstaly? I Milada Horká se jako malá snažila situaci pochopit.. **13s**

(9.40 - 9.49) – Tati, já už vím, co je to železná opona, protože tenkrát byl svět rozdělen na ten západ a východ podle toho, jak skončila ta druhá světová válka.

*(10.04 - 10.08) - A tatínek mi povídá, prosím tě nemluv o tom, vždyť tomu nemůžeš rozumět **12s***

Samuel: Komunistický režim změnil životy mnoha lidí. Mnohým zakázal studovat, jiné ovlivnil ve výběru školy. Týkalo se to i sestry Milady Horké.. **9sekund !!**

*(6:41 – 7:04) - Nesměla si vybrat školu podle sebe, musela skutečně na zemědělský učiliště a po roce jí ten ředitel toho učiliště řekl, co tady děláš, ty máš na to, abys chodila na střední a zařídil jí střední školu, ale zemědělskou školu v Blatný **15s***

Samuel: Milada Horká ale měla štěstí a odešla na pedagogickou školu do Prahy, což pro ni byla obrovská změna. **6s**

(7:07 – 7:09) - Ale mě tenkrát pustili zcela volně do tý Prahy

(11:38 – 11:40) - Bylo nás ve třídě skoro čtyřicet

*(11:52 – 12:05) - Nemohli jsme na žádnou vysokou školu, všechny jsme museli jít teda do těch škol, a to tak že nás skutečně rozprostřeli po celý tý Český republice a jak jsme byli mladý holky, tak skoro každá se tam vdala **19s***

Samuel: Po rozvolněném období v roce 1968 doprovázeném krásnými letními dny přišlo něco, čemu nemohla uvěřit. **8s**

(26:33-26:51) - Byly prázdniny a teď slyším, že po Václavském náměstí jedou k Národnímu divadlu tanky, je slyšet střelba, říkala jsem si v půl osmé ráno, co to dávají za blbou hru, než jsme zjistila, že je to realita,

(19:21 – 19:27) - Nevěděla jsem, co bude, my jsme jeli na nákup, já jsem myslela že začíná válka. 20s

Štěpán: V období normalizace se věnovala Milada Horká práci s dětmi, vyučovala na základní škole v Řevnicích. Miluje turistiku a výlety a touto formou se snažila prožít tehdejší dobu trochu normálněji. V listopadu roku 1989 ji informace o probíhajících demonstracích zastihla na jednom z výletů.

(36:28 – 36:31) - Přijeli tam naci mladí z Prahy a řekli ..Slyšeli jste o tom, v Praze včera pěkně stloukli studenty,

(36:35 – 36:48) - Až v neděli večer se o tom ve zprávách začalo mluvit a už jsem pak v pondělí slyšela, že už jsou manifestace na Václavském náměstí a ve čtvrtek jsem se tam vydala,

(36:51 – 37:10) - Chtěla jsem toho Havla vidět, Havla jsem viděla a i ty všechny co tam s ním byli, Václava Malého a ten program, psala jsem si poznámky, co tam kdo říká, křičeli jsme hesla podívej se Gusto jak je tady husto a cinkali jsme opravdu klíči a radovali jsme se tomu velice 38s

Štěpán: Po revoluce se Milada Horká podívala do ciziny na místa, o kterých dříve jen snila. Aktivně se podílela na činnosti Letopisecké komise v Řevnicích a zároveň začala psát kroniku města. Její životní moto zní:

(46:04-46:09) - Přej a bude ti přáno, dej a bude ti dáno. 4s